

νας της, ώστε και οι δικοί μας της σκαρώνουνε γλαφυρώτατα γράμματα στην υπερκαθαρεύουσα ακατά των έλλειψών μισθάρων, των διαφθορέων της γλώσσας, όπου υπογράφονται φαρδύ-πλάτεια οι ίδιοι. Κ' ή «Έσπερινή» τὰ παίρνει για πράσινο χαβιάρι, και τὰ δημοσιεύει αλαλάζοντας, όπως βλέπει κανείς στον αριθμό της 82 το γράμμα αφιλογενών εξ Αιτινίου Έλληνοπαίδων.

ΜΑΣ γράφει από το Αϊντίνι της Ανατολής «Ένας άστοιχείωτος νεανίσκος» πολλά νόστιμα, και λυπούμαστε που δεν έχουμε τόπο να τὰ βάλουμε δια, για την «Αμάλθεια» της Σμύρνης, που μ' ένα της άρθρακι «Οί Προκοπύσται της Γλώσσας» στον αριθμό 9524, κόβει τὰ κεφάλια της «Φοιτητικής Συντροφιάς» και κάθε μαλλιαρού, και μονάχα αφήνει τὰ ρουθούνια μας για να μυρίζονται άνοη ποιητικά, όπως αυτά εδώ που ποιεί ο συντάχτης της κ. Υπερίδης :

*«Τριταί' ανέλαμψεν ήώς
και καλλιτέχνης ο Θεός
γλυφίδα δράττει
και από μάτης άπαλής
εις ένδοχούς περικαλλείς
τὰ άνοη πλάττει.»*

ΛΕΓΑΜΕ να μη σάς ένοχλήσουμε πιά με τον κ. Μιστριώτη, μα είναι τέτοιο γλέντι ο λόγος που έβγαλε στο Φιλολογικό Σύλλογο (α' Νέα Πατρίς, αριθ. 91), ώστε δε μπορούμε να μη σάς σεβίζουμε μερικά μεζεδάκια. Και τί δεν είπε ο σοφός καθηγητής για τους άπαισίους χυδαίζοντας. Είπε πάλε το «γλυτωσάρη» του και την «Κεχριμπάρα» του, θυμήθηκε και τον κειρό που αέκινδύνευσε να ριφθί εις του δεσποτηρίου το φθισιώδες δωμάτιον, αλλά, λέει, δεν έδίστασα να κηρύξω ότι ουχί εις το δεσποτήριο, αλλά και εις τον Τάρταρον εάν ριφθώ, θέλω εξέλθει ως Έρηνος των φρενών (πολύ σωστό!), να τιμωρώ τους διαδόχους του Όρέστου. Η τλήμων έλληνική φυλή έσχε πολλούς άλλολοφύλους μητραλοίας (έφου είναι άλλόφυλοι, πώς είναι μητραλοί; — δε μάς λέει ο σοφός καθηγητής), δε μη στρατολογηθώσι τοιούτοι και εκ των ήμετέρων δημοφύλων.»

Και παρακάτω : «Ήθελε δ' είναι αίσχρον και άπαισίον, εί ήμεις οι δημιουργήσαντες τον κάλλιστον του φωτός θεόν (τόν Έλληνικόν Ήλιον), έμέ-

νομεν έν τῷ σότει.» Ποιός τή χάρη μας, κύριε καθηγητή, άφοῦ δημιουργούμε και θεούς !

Λέει όμως και μιάν αλήθεια : «Μη πειθώμεθα εκείνους, οτινες άποκρίνονται ότι είναι των άδυνάτων, να γλώσσα ούτω τελείω; διαμορφωθείσα (ή Μιστριώτειος) επκέληθ εις την προτέραν ήμιάρβχρον. Οί τοιοῦτοι άποκρίνονται, διότι μη έχοντες το ψυχικόν σθένος, όπως αγωνισθώσι προς τον κίνδυνον, λέγουσιν, ότι οῦτος δέν πρόκειται οὐδ' εἶνε φεδρός.» — Μ' άλλα λόγια, τον έχει κόψει κρύος φόβος το σοφὸ καθηγητὴ για το ζήτημά του. Γι' αυτό κ' έμεις τον αφήνουμε τώρα να κιτρινίξη σάν τους αὐτοφρεϊς κρόκους, οῦ; έδρεψεν εκ του δήμου του Σηοκλείους, για να χαρίση στους Πολίτες λογάδες.

ΝΑ κ' ή καλή ὄψη της «Μιστριώτειος έκστρατείας επί την Έπτάλοφον». Σ' έν του άρθρακι το «Θάρρος» της Πόλης (26 του Μάη, αριθ. 262) γράφει κοντά στ' άλλα λογικώτατα :

«Καυμένα ὀφρίκια(!) Έν μόνον εξ αὐτῶν μαζί με έν γεῦμα ήρκεσε δια να κηρυχθῶν φράσεις αίτινες τον μέν Πατριάρχην έγελαιοποίησαν δυστυχώς, δια δέ τον κ. Μιστριώτην ένδειξαν την μεγάλην άρχήν καθ' ήν αδει τινα γράμματα μαθεῖν και μχθόντα νοῦν...»

«Καλά θά κάμη όμως ο Πατριάρχης μας να σπύση να του αφαιρέση το ὀφρίκιον, διότι ώρσιμένως ο κ. Μιστριώτης δια να άποπληρώη την τιμήν του ὀφρίκιου θά κηρύξη και άλλα πράγματα ίσως, τὰ ὅποια και τον Πατριάρχην θά γελωτοποιήσουν πλείστορον και το Έθνικόν Πανεπιστήμιον θά χαρκτηρίσουν ως φρενοκομεῖον.»

ΠΑΕΙ κι ο κακήμενος ο Καρδοκάρης με την άρματωλική του λεβεντιά. Το αξιο Δημοτικό του Συβούλιο τον εξεβαρβάρωσε και τον έκανε Αμφιλοχία, γιατί έτσι αέχεν εισηγηθῇ πρό δύο έτών ο άντισυνταγματάρχης κ. Μ. Γερογιάννης, θέλοντας ίσως να τιμήση κανένα ρηξικέλευστον έπιλοχία του. Και τώρα για την πατριωτική του αὐγή πρωτοβουλία τον κάμανε οι κκ. Σύδουλοι και αμέλος επίτιμον της Αμφιλοχίας και δημότην του δήμου Αμδρακίας. — Αμπρακίας το λέει κι ο Θουκυδίδης, βρε άνάττικι !

Ο κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος, γράφοντας στην «Πανακοθήκη» του για την «Αντιγόνη» που παρα-

στάθηκε στο Βασιλείο, βοιωτοκλάει : «ή μετάφρασις του κ. Μάνου χαλλιάρη, γελοιοποιούτα εις τινα μέρη το Σοφοκλείον άριστούργημα, το ὅποιον παρ' ἑλλην την δικτυοπανεζομένην ζωντανότητα των λέξεων, έφκίετο ένικχού φέρον βλαχόκαλτσας». Ο ίδιος μάς λέει παρακάτω πώς το δράμα του κ. Τιμ. Αμπελά, ή «Λίνα Δράκη», είναι «γεγραμμένον εις ώρκίαν άπλην και ρέουσιν γλώσσας» — φυτικά την καθαρεύουσαν.

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Σ' ένα φίλο, στα Ξένα)

Αθήνα, 10 του Θεριστή.

Ήρθε λοιπόν από την Εύρώπη ο Βασιλιάς. Στο σταθμό, αξιωματικοί σε παράταξη — δύο τους παρά λίγο να σφαχτούνε για τα προσωπικά τους έπνευστατικά — και κοσμάκης για την ύποδοχή. Πήγανε να ξεξέψουν και τ' άλλα να σύρουνε τάμαξί ώ; το παλάτι. Είπε και δύο λόγια συγαινητικά ο Βασιλιάς. Παρκτηρήθηκε όμως που δεν έδωκε το χέρι του Ζορμπά. Την άλλη μέρα, τραπέζι στο παλάτι, κι ο Ζορμπά; αδιάθετος δεν πήγε. Έτσι, άναψε στα καθημερινά τὰ φύλλα ή ύπουργική κρίση. Και τί δε γράψανε ! Πώς μια συντροφιά αξιωματικοί του Ναυτικού θέλουν την άποπομπή του από το ύπουργείο πώς ο Αρχηγός της τηλεγράφης του Θεοτόκη, κι αυτός του άποκρίθηκε πώς δεν κάνει να δημιουργήση κρίση; ύστερα ξεκαθάρισε πώς θά φύγη ο Ζορμπά; γικτι δέν τ' έρεσαν στα προτείνον οι μέραρχοι για το στρατό. Την ίδια μέρα ο Ζορμπά; άνέθηκε στο παλάτι, συνεργάστηκε με το Βασιλιά, κ' ή παρτίτση ξεθόλωνε, — όχι όμως και δίχως να χυθῇ μελάνι με το «Ανάγκη Είλικρινείας» πάλε και τ' άλλα δημοσογραφικά τριτίπια του περασμένου χειμώνα, που θέλανε ναποδείξουνε τάχα πώς δεν πέφτει ο Ζορμπά; γικτι δέν έχει διακίωμα κανένας να τον πιάψη, πριν έρθη ο κειρός και ή Έλινοςυνέλεψη.

Τέλος πάντων, με τη φασκρία τούτη, θά ξεχνούτε ο κόσμος εδώ και πώς υπάρχει Κρητικό ζήτημα, αν απόξω δέν το θυμίζανε τα τηλεγραφήματα : πότε πώς ο Δίλκε πήρε, σάν πάντα, φιλοδίκαια το μέρος της Κρήτης σε μια συζήτηση στην Αγγλική Βουλή; πότε πώς πρότεινε ή Αγγλίξ να

καλονοιώθει ο νοῦς σου. Και για να την καλονοιώσῃ, έλα να σου καθίσω αυτό το στερνό μου το κεντρί, να τρίβης κατόπι το μάγουλό σου και να με θυμάσαι :

Σά σκορπιστή αὐτή ή ιδέα, που τή λέν κάτι που δε σου το φανερώνω να μη σου κατέβη και ξαφνικό, αρχίζει κι άνάδει μεγάλη φλόγα μέσα στις τυρχνισμένες καρδιές, που έσο τή φυσάει, άλλο τόσο μεγαλώνει εκείνη. Κι άλλοίμονο τότε στον τύραννο, στους παρατυράννους και στα τυραννόπουλα. Ένας ένας θά πέφτουνε σάν τσουρουφλιασμένες μυλές στη φωτιά και θά καίγονται. Και σάν καγόνε, και ξεδρωμήση ο κόσμος, τότες πέφτει ούράνια βροχή από πάνω, και σβύνει ή φωτιά, και φυτρώνει χορτάρι, και πρασινίζει ο κόσμος, και γίνεται χαρά Θεού, κ' έρχονται οι γραμματισμένοι και γράφουν ιστορίες, τί λογής πήγε μια φορά ένας Μεγάλος Τύραννος να σβύση μια μεγάλη φωτιά, και τσουρουφλίστηκαν τὰ φτερά του, κ' έπεσε μέσα, και χάθηκε από τον κόσμο μια για πάντα, και κείνος, κ' οι παρατυράννοι, και τὰ μικρά τυραννόπουλα.»

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΦΥΛΛΑΔΑΣ

(Ακολουθεί)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

GEORGE MEREDITH*

Υστερ' απ' αὐτή την παρένθεση δε έρθουμε πίσω στο σκοπό μας. Είπαμε τί γενικό χαρχητήρα έχει το έργο του Meredith. Όσο κι αν είναι πλούσιο, πάντα όμως μένει άπλό με τον ίδιο σκοπό και σ' αὐτήν την άπλότη βρίσκεται ίσα ίσα ή δυσκολία του. Ο σκοπός του συγγραφέα φαίνεται σ' ένα του γραφτό : «...σκέπτομαι, λέει, πώς ή άληθινή χρήση της ζωής, το μένο μυστικό της, είναι να στρώνη κανείς το χῶμα για να ναι καλλίτερο σ' εκείνους που θάρθουν ύστερ' από μάς» τὰ έργα μου τὰ κρίνω έλαττωματικά και με χωρίς καμιά άλλη αξία εκτός πώς δείχνουν κ' εύκολύνουν αὐτό το σκοπό. Το βαθύ γνώριμα των όμοιων μας, ή διακρίση των νόμων της ζωής, αὐτά οδηγούνε στο μεγάλο πολιτισμό. Μοῦ φαίνεται πώς το μυθιστόρημα εκθέτοντας και ζωγραφίζοντας τή φυσική ιστορία του ανθρώπου μπορεί να βοηθήση σ' αὐτή την προετοιμασία του έδάφους για καλλίτερο δρόμο...» Σ' αὐτό

*) Η αρχή στο περασμένο φύλλο.

που γράφει ο ίδιος φαίνεται και το έσωτερικό του έργου του. Κάποιε σχέση τον συγγενεύει με τον Stendhal και τονε σιμώνει στο νατουραλιστικό μυθιστόρημα. Μ' αὐτό όμως δε θά πῃ πώς ο Meredith είναι είτε ρωμαντικός είτε καθρός ρεαλιστής, είτε νατουραλιστής. Πρώτα-πρώτα ρωμαντικός, με την άποφυγή κάθε αισθηματικής διάχυσης, ποῦχει, δέν είναι. Πάλι ή γλώσσα του, οι μορφές του, το έσωτερικό του έργου του γενικά, τον άπομακρύνουν από το νατουραλισμό. Ρεαλιστής είναι περισσότερο γικτι στην πρχματική ζωή εκπλῶνεται το έργο του παίρνοντας το κάθε τι στην άληθινή του μορφή, μα και πάλι με δλωσιόλου ιδιαιτερο, υποκειμενικό αν θέλουμε, τρόπο, αλλά με στερεή πάντα βάση στην παρκτηρήσή του. Γι' αὐτό μερικοί κριτικοί λένε πώς μοιάζει με το Σκίξπηρ. Φοβούμαι πολύ αὐτὲς τίς ομοιότητες, γικτι το γιγαντένιο έκείνο μυκλό του ποιητῆ της «Tempest» με κάνει να χάνω και τ' αὐγὰ και τὰ καλὰ, κατὰ την παροιμία. Βέβαια ο Meredith είναι άνατόμος βαθύς της ανθρώπινης ψυχής, μπαίνει κι αὐτός βαθειά στην εξέταση του παθους, αλλά με τη διαφορά πώς αὐτός εξετάζει μόνο μια μορφή, ένα έσωτερικό χαρχητήρα ή μια δυνάτῃ αίσθηση, μα χωρίς εκείνο το

πάνε κι άλλα πολεμικά στα Χανιά· τότε πώς υιοθέτησε την πρόταση ή Γαλλία, κ' ύστερα πώς ή Ρωσία είπε να ξαναγίνει ξενική κατοχή. Είπανε ακόμα και πώς οι Δυνάμεις θάπαιτουν να ξανασηκωθούν τούρκικες σημαίες στα Κρητικά λιμάνια.

Ός τόσο, ή Τουρκία φοβέριζε πώς θα συμμαχήση και με την 'Αυστρία για να μη χάση την Κρήτη, και καλούσε στα όπλα με ταξιαρχία ρετίφιδων να φυλάξη τα θεσσαλικά σύνορα. Και τό μπύκοτάρισμα, καλμαρισμένο τώρα στη Σμύρνη, έπαιρνε κ' έδινε στην Πόλη, στο Μαμαρά, στη Θεσσαλονίκη. Διάβασα και πώς αναγκάστηκε μια ελληνική εταιρεία να σκηώση τούρκικη σημαία στα βαπόρια της για να δουλεύουν στα τούρκικα λιμάνια. Και μ' έλο που ή Πύλη έστειλε μηνύματα στις έπαρχίες να ήσυχάζουνε πιά, μ' έλο που οι Νεότουρκοι άρχισαν να τρώγουνται συναμεταξύ τους, τα πράματα πήρανε άσχημο δρόμο, τόσο που έπιτέλους αποφάσισαν οι 4 Δυνάμεις να τριξουνε τα δόντια τους στην Πύλη για την άνώμαλη κατάσταση.

Για την ώρα, το Κρητικό φαίνεται πως έτσι θα πάη: για να μη γίνουμε χειρότερα θα μαζωχτή σε λίγο ή 'Εθνοσυνέλεψη, όπου θα πάνε κ' οι Μουσουλμάνοι πληρεξούσιοι δίχως όρκο, να διορίση νέα 'Εγχελεστική 'Επιτροπή—έξη πρόσωπα, μ' άπ' όλα τα κόμματα. Κ' έμεις θα μείνουμε με τους έπαινους των «Τάμης» για την ειρηνική μας στάση, με τις φοβέρες της Τουρκίας, με και με τις βρισιές της Ρουμανίας για ένα έπεισόδιο που γέννηκε στον Πειραιά από τους βαρκάρηδες άπάνω σ' ένα ρουμανικό βαπόρι, και με την περιήρημη εκκαθάριση.—'Αλήθεια, παραλίγο να το ξεχάσω: γέννηκε κάποιος ξάφρισμα στα ύπουργεία της Παιδείας, των 'Εσωτερικών και των Οικονομικών, κλάψαν όσοι παυτήκανε, με ό κόσμος δέν άλλαξε την όψη του.

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (με εικόνες του κ. Ν. Δύτρα).

—Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (με εικόνες της Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε στη Λόντρα, σε διαλεχτό χαρτί και είναι καλλιτεχνικά δεμένο. Πουλιέται στο βιβλιοπωλείο της «Εστίας» δρ. 3,50.

φεβρό και λάγνο άγκάλιασμα που κάνει όλόκληρης της ανθρώπινης ψυχής ό Σαίξπηρ. 'Ο Meredith άπλώνεται στο έσκαλισμα του ανθρώπινου χαρακτήρα, της ευαισθησίας, της καλίας, αλλά παίρνοντας, με ιδιαίτερη, όπως πάντα, τέχνη, τη ζωή στον ίσιο μόνο δρόμο της και μένο το φυσικό της κύλισμα περιγράφοντας.

Διαβάζοντας κανείς το Meredith πρέπει, καθώς είπαμε, να παραβλέψη αυτό το άξίωμα, να πούμε, του όμοιόμορφου, γιατί ίσα-ίσα το έργο του Meredith μας αναγκάζει, αν θέλουμε να το νοιώσουμε, να το παραβλέψουμε αυτό. 'Η ενέργεια σ' αυτό δέν είναι πυκνομαζωμένη γύρω από μια intrigue, και τα πρόσωπα δέν φαίνονται σε νάταν άπάνω σε ζωγραφιά. Μίνα σε πολλά γυρίσματα κι άπειρες αναλυτικές λεπτομέρειες άφίνεται, σ' εκείνον που διαβάσει, να βρή το θέμα, που όλένα ξεφεύγει, και να στυλώση τους χαρακτήρες. Πρέπει κανείς να μαζέψη αυτά τα μικροπράματα, την κίνηση, τα λόγια, κ' άπ' αυτά όλα να νοιώση το σκοπό του συγγραφέα. 'Ολόκληρο αυτό το έργο είναι μια σύνθεση με παρατηρήσεις και συλλογισμούς που όλα μαζί σαν πυραμίδα καταλήγουν σε μια αληθινή κορυφή και σ' ένα άπλο σκοπό. 'Ο ίδιος έ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΟΚΡΙΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

Φίλε Νουμά,

Διαβειαιώ τον κ. Μανόλη Καλομοίρη, μουσικό, ότι έδιάβασα με πολλή προσοχή και άμεροληψία τα όσα ως τώρα έγράφτηκαν στο «Νουμά» και άλλου για το ζήτημα του 'Ωδείου, με ιδιαίτερη δέ προσοχή και άμεροληψία έδιάβασα και τα δικά του. Δέν είμφορώ όμως να πώ άλλο τόσο για όσους έδιάβασαν ή δέν έδιάβασαν και έκριναν τα όσα έγραψα πρό καιρού έγω και τελευταία ό κ. 'Αξιώτης για το 'Ωδειό. Σ' αυτό το θέμα, βέβαια, χρειάζεται μια πολύ πλείο εύρύτερη συζήτηση από έλείνη που θα μου επέτρεπεν ό χώρος του «Νουμά», συζήτηση, που έλπίζω θα γίνει μια όχι πολύ μακρυνή ήμέρα.

Ός τόσο, τι έδώ τώρα είμφορώ να κάνω είναι το να εκφράσω την ευχαριστήσή μου που ό κ. Βάρβογλης πρώτα και ύστερα ό κ. Καλομοίρης (όχι στο πρώτο του άρθρο, αλλά στα κατόπι) συμφωνούνε μαζί μου στο ότι το 'Ωδειό δέν έχτελει τον προορισμό του, είναι δέ βέβαιος ότι, αν ό κ. Καλομοίρης, π. χ. έμνε στον τόπο μας για κάμποσο καιρό και έμελετύνε έτσι βαθύτερα τα πράγματα, θα έλεγε πως ήσαν λίγα όσα ως τώρα είπαμε έμεις για το 'Ωδειό. Είμαι δέ ακόμα βέβαιος ότι θα έσυμφωνούσε και με τον κ. 'Αξιώτη σ' όσα στη φυλλάδα του έγραψε, αν τα διάβαζε καλλίτερα, γιατί έγω, που τα διάβασα πλείο προσεκτικά, έκατάλαβα σε πολλά, όλωσδιόλου διαφορετικά πράγματα από ό, τι κατάλαβεν ό κ. Καλομοίρης.

Ό κ. 'Αξιώτης και έγω είχαμε πάντα την ιδέα ότι το παλιό 'Ωδειό, ακολουθώντας ένα φυσικό δρόμο, σύμφωνα με τον βαθμό της ανάπτυξης της εποχής του, θάφτανε με τον καιρό σ' ένα φυσικό τέρμα προόδου και όχι σε ψεύτικο όπου έφερε το μουσικό κοινό ή έξω από κάθε αίσθημα και κάθε λογική πορεία του υπό τον κ. Νάζο 'Ωδείου.

Ός δείγμα της όρθης αντίληψης των παλιών μορφωτών του 'Ωδείου (που είχα τον Βετχόβεν), ό κ. 'Αξιώτης άναφέρεν, ακολουθώντας μιάν ιστορική σειρά και ένα ιστορικό πνεύμα, τα άπλά εκείνα και εύληπτα έργα, που ήσαν της πρώτης ανάγκης σ' ένα κοινό που, καθώς λέει ό κ. 'Αξιώτης, πριν μάθη να διαβάση, έχει ανάγκη να μάθη πρώτα να συλλαβίζει.

Meredith δέν κριτικάρει το έργο του αλλά αντίκειμενικά, να πούμε, το συνθέτει. Μας άραδιάζει τα στοιχεία της πραγματικότητας, βελονιές μικρές και πολλές φορές άούλληπτες, κι άφήνει στη δική μας αντίληψη να φροντίσουμε για το νόημα. 'Η τέχνη του είναι γεμάτη περιπλοκές, σαν τη ζωή. Κάποτε φαίνεται σαν περιτολόγος γράφοντας άκατανόητες φλυαρίες, αλλά και πάλι όλα του μας βοηθούν στο ζήτημα της αλήθειας που κυνηγάει. Κάθε πρόσωπο, χωρ' να μας συστηθή, σκάνεται σιγά-σιγά έμπρός μας έύλο μ' αληθινό και βγαλμένο ύστερ' από βαθύτατη παρατήρηση της ζωής. Σ' όλα αυτά μια πρωτότυπη αντίληψη και μια ξεχωριστή ανεξαρτησία μας ξεφνίζουε. Πρέπει πρώτα να καταλάβουμε— έμεις οι ξένοι τουλάχιστον— τη δύσκολη με καλοκάμων γλώσσα, να συνθέσουμε στην τέχνη του και να ύπερσχητύμε στους τρέπους του συγγραφέα, γιατί αυτός δέν κοιτάζει να ύποταχτή στη θέλησή μας ή σε κοινούς κανόνες, αλλά δικούς του ρυθμούς δημιουργώντας μας τραβάει πίσω από αυτούς. Στο σύνολό του μπορεί κανείς να τον παρομοιάση κάπως με τους γάλλους decadents. 'Εκείνος ό πρόλογος του Egoist μερικές του παρατηρήσεις στην Diana of the Cross-

Βέβαια, σ' ένα τέτοιο κοινό, όπως πολύ καλά λέει και ό κ. Καλομοίρης, θα ήτανε μωρία να άρχιζε κανείς με την 'Ενάτη του Βετχόβεν και με τον άυστηρό κλασικισμό, όπως έκανεν ό κ. Νάζος, σ' ένα milieu δέ ντιλεταντιστικό, όπως εκείνο που έκαλλιέργησε και έμόρφωσε το νέον 'Ωδειό.

Και τους καρπούς αυτής της άπότομης και άκαιρης δίαιτας τους ξερούμε δυστυχώς.

Ό κ. 'Αξιώτης τώρα, εξακολουθώντας λέει ότι βέβαια δέν θα ήσαν τα εύκολονήτα αυτά έργα ή διαρκής τροφή του 'Ωδείου, αλλά θα προετοιμαζαν σιγά, σιγά, και όχι άποτομα την άφιξη του κλασικισμού, που είναι άπαράκλητη μορφωτική βάση σε μια ώριμμένη εποχή, και για τον πλείο πρωτογενή μουσικώς λαό του κόσμου.

Ό κ. Καλομοίρης τώρα, φαίνεται σαν να θέλη να βάλη με το στανιό στο στόμα του κ. 'Αξιώτη, πράγματα που δέν θα επέτρεπτο να τα έλεγεν ούτε ό πλείο άπειρος στη μουσική. Και είναι αληθινά ν' άπορήση κανείς, πως ένας μουσικός, τελειόφοιτος 'Ωδείου, σαν τον κ. Καλομοίρη, ό όποιος βέβαια ξέρει πολύ καλά ότι σε κάθε 'Ωδειό του κόσμου μια είναι ή πορεία και ένα άπάνω κάτω κι' αναλλοίωτο το πρόγραμμα των μελετωμένων και εκτελουμένων έργων, μέσα πάντα και γύρω στον κλασικισμό, πως είναι δυνατόν, λέγω, να φαντασθή ότι ένας άλλος συνάδελφός του, διπλωματούχος ενός βλουθήποτε ευρωπαϊκού 'Ωδείου είμφορεί να πη έσα αυτός ίφαντάστηκε ότι είπεν ό κ. 'Αξιώτης. 'Ας με συγχωρήση ό κ. Καλομοίρης να του πώ, ότι αυτό είναι αληθινά, πολύ άστείο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΗ

Φίλε «Νουμά»,

Μουναί, με την αλήθεια, άδύνατο να μορτίσω με δυό λόγια να Σου περιγράψω τη συγκίνηση, τη χαρά και το ξεραθύμημα που μας έπιασε όλους δώ πέρα με το γλυκόν αντίλαλο της προκήρυξης της 'Εφορίας του πρότυπου Σκολείου μας.

Συντροφικισμένοι όλοι μες στο σκλονάκι τ' 'Αδερφάτου μας «Γλώσσα και Ζωή» μ' ένα παράξενο ένθουσιασμό τη διαβάσαμε και την ξαναδιαβάσαμε. Να μας ζήσουν, να μας πολυχρονίσουν οι αληθινοί σωτήρες του 'Ελληνισμού, είτανε τα μόνα χεροκροτήματά μας. Μπραβο τους! 'Ο Θεός να τους πολυ-

ways μας ζυγώνουνε πολύ στο Mallarmé. 'Η ανάλυσή του πάλι κ' ή βαθειά του ψυχολογία μας φέρνουν, όπως είπαμε και παραπάνω, προς τον Beyle. Αυτά τα δυό έργα του, ό Egoist, και ή Diana of the Crossways, άρχίζουν με άκατανόητες φράσεις που μόνο αυτές θάφταναν για να μη μας άφήσουν να τα τελειώσουμε. Πουθενά δέ γίνεται σύσταση— όπως τις περισσότερες φορές τουλάχιστο— των προσώπων του και το ενδιαφέρο μας δέν ξεσηκώνεται από τα μικρά του έπεισόδια. Μικρές-μικρές λεπτομέρειες περνούν από μπροστά μας σαν κινηματογραφικό θέαμα κ' ή μια δέχεται την άλλη. Συνάντητες, περίπατοι, παρατηρήσεις, έρχονται το ένα κοντά στ' άλλο μόνο και μόνο για να εύκολύνουν, για να προκαλέσουν την κουβέντα που έτσι πριχωρεί άβίαστα. 'Ο διάλογος μας φανερώνει τις ψυχές, κι όταν έρθη στιγμή που ό συγγραφέας νομίζει πως τα πρόσωπα φαίνονται αρκετά από τα λόγια τους, το μυθιστόρημα τελειώνει....

Στο Meredith δέν πρέπει να περιμένουμε νάνακαλύψουμε καινούργιες ιδέες, γιατί άλλωστε αυτό δέν είναι και έργο του μυθιστοριογράφου. Πρέπει πιο πολύ να εξετάζουμε την ενέργεια που δείχνουν τα πρόσωπα και να κοίμε τη γλώσσα που χύνουν τα

δυναμῶν. Πάντα δουλειά, πάντα κουράγιο νῆναι τὸ πρόγραμμά τους. "Ας τοὺς φαρμακῶν καὶ σκο-
λαστικισμὸς μ' ὅσα μέσα θέλει. Τὰ φαρμακία σὲ
τέτοια κορμιά δὲν κάνουν πρᾶδες. Τοῦ κάκου τοὺς
πολεμοῦνε. Τὸ ἔργο τους εἶναι ἱερό, εἶναι πατριω-
τικό, εἶναι γιγαντινόν, γιατί τὸ στεφανώνει ἡ ἀ-
λήθεια κ' ἡ ζωὴ, κι ὅχι ἡ ψευτιά κι ὁ μαρμαρῶς.
Ἦθελα νὰ τοὺς γνωρίσω, νὰ τοὺς φιλήσω τὰ χέ-
ρια, νὰ τοὺς προσκυνήσω τὰ σφᾶ τους, κεφάλια
ποὺ μᾶς ἐβγαλκν μιὰ τέτοια ἀπόφαση.

Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο μὲ βᾶση τὴ γλυκειά μας δη-
μοτική γλῶσσα εἶναι ποὺ θ' ἀνοίξη πρᾶματι τὰ
μάτια κείνων ποὺ γυρίζουν νὰ βροῦν τὴν αἰτία τῆς
κακοδαιμονίας μας. Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο θάναί ὁ φᾶρος
ποὺ θὰ φωτίσῃ ὀλόγλυκα τὴν ἀνάσταση τοῦ πολυ-
θασανισμένου λαοῦ μας. Αὐτὸ τὸ Σκολεῖο θάναί
τ' ἀπονο καρφί ποὺ θάμπῃ μιὰ γιὰ πάντα μὲς στὸ
μάτι τῶν καλοθελητῶν μας. Κάθε Ρωμιὸς ποὺ
πονεῖ τὴν πατρίδα, κάθε πατέρας ποὺ θέλει νὰ δῇ
μιὰ μέρα τὸ παιδί του ὅχι ἀποδρακωμένο, παρὰ
ποτισμένο μὲ τὰ καλλίτερα βοτάνια τῆς ἀληθινῆς
μόρφωσης, ὅς ὑποστηρίξῃ αὐτὸ τὸ Σκολεῖο. Σεῖς οἱ
δασκάλοι ποὺ τόσα χρόνια βρᾶνίζετε καὶ βασανί-
ζετε ἀλύπητα τόσα παιδιά, ἀφῆστε πᾶ κατὰ
μέρος ντροπὴς καὶ φόβου καὶ πέστε μας εἰλικρινᾶ
καὶ ξάστερα τί κάνατε καὶ τί κάνετε τόσα χρόνια
μὲ τὴν καθαρῶτά σας; Πέστε μας τί νοιώθει ὁ
μαθητὴς σας ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ Δημοτικόν, ἀπ' τὸ
Σχολαρχεῖο κι ἀπ' τὸ Γυμνάσιόν σας ἀκόμα; Πέστε
μας, στὸ θεὸ σας, τί τραβᾶτε καὶ τί τραβοῦν τὰ
δυστυχισμένα σας πλάσματα γιὰ νὰ μάθουν στραβά
κουτσὰ δυὸ ἀχρηστοὺς κανόνες τῆς Γραμματικῆς
καὶ τοῦ Συνταχτικοῦ; Δεῖτε μας χωρὶς νὰ κοκκι-
νίσετε ἕνα δυὸ ἐκθέσεις μαθητῶν σας ποὺ ξέρουν σὰν
τὸ νερὸ τὰ εἰς μί, τὸν παρακείμενον τοῦ χάσκω καὶ
πὼς συντάσσονται τὰ ἐκδύσεως καὶ ἐκδύσεως ση-
μαντικά; Ὁμολογήσατέ μας πόσες φορές τὴν ὥρα
βλαστημάτε τὸ βρωμοπαγγέλμά σας (ὅπως τὸ

πράγμα. Πίσω ἀπὸ μιὰ ἐπιφάνεια ποὺ τὴν περ-
νοῦμε ἀπρόσεχτα κι ἀδιάφορα βρίσκεται κάποιον
θαμνὸν νόημα ποὺ ξαναφανερώναται μόνο ὅταν τὸ
θελήσῃ ὁ συγγραφέας. Δὲν ἐφευρίσκει τίποτα, μὰ
σὰν νὰ θέλῃ μὲ τὸ δάχτυλό νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ψυχὴ
τοῦ κάθε τι, κι ὁ ἀναγνώστης πιάνεται ἀπὸ φρίκη
μπροστὰ στὴ γυμνὴ πραγματικότητα. Πάλι, ἡ πραγ-
ματικότητα αὐτὴ δὲν εἶναι νέα, ἀλλὰ ἡ ἐντύπωση
ποὺ γεννιέται μέσα μας ἀπ' αὐτὴ εἶναι καινούργια.
Ἐνεργεῖ μέσα στὸ νοῦ μας κ' ἐκεῖ δημιουργεῖ κόσμον
ὀλόκληρον. Σ' αὐτὸ εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ Meredith.
Μὲ γενικὴς γραμμὲς τὸ ἔργο αὐτὸ μᾶς παρου-
σιάζει τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμον ἀνάλλαγα κι ἀλη-
θινὰ παρμένα ὑστερ' ἀπὸ ἐρευνα καὶ βαθειὰ δουλειὰ
ποὺ δίνει θάρρος στὴν εἰλικρίνεια.

Εἶναι μεγάλος συγγραφέας ὁ Meredith, ὅπως
κι ἂν τὸν ἐξετάσουμε. Δὲν εἶναι μόνο μυθιστοριο-
γράφος, ἀλλὰ καὶ ποιητὴς πρωτότυπος μὲ σοφὴ μὰ
ἐλδύρωση ποίηση ποὺ φτάνει τοὺς μεγαλότερους
σύγχρονους μας ποιητὲς μὲ ἀδιάσειστη καὶ ἐξαι-
ρετὴ τέχνη καὶ ἀληθινὸ μεγαλεῖο. Οἱ χάρες του εἶναι
τόσες ποὺ κι ἂν ἀκόμα στὰ ἔργα του μᾶς φαίνονται
σὰν βάρος μερικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὴν ἀνθρωπινὴ
κ' εἰδικὰ γιὰ τὴν ἀγγλικὴ ψυχὴ ποὺ ἔτσι ἔκαναν
νάρχησιν ἡ φήμη του, ὡρισμένως ὅμως ὁ συγγραφέας
αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια ταλέντα, μὲ λάμψιν
ποὺ δίνει τιμὴ ὅχι μόνο στὴν ἀγγλικὴ φιλολογία,
ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄλλη ξένη. Σήμερα δλοένκ κερ-
δίζει τόπο, ὀλοένκ ἀνεβαίνει στὴ συνείδηση τοῦ
πολιτισμένου κόσμου, γιατί τὸ ἔργο του εἶναι μιὰ
πιστὴ καὶ καθάρια ἀντανάκλαση κάθε σύγχρονης
ιδέας, κάθε σημερινῆς συγκίνησης τῆς ψυχῆς μας.
Ἡ ζωὴ του εἶναι ἐξασφαλισμένη, γιατί ἡ ἀλήθεια
εἶναι ἡ πρώτη του ἀρετὴ. Σ' αὐτὴ στηρίζεται κι
αὐτὴ θὰ τοῦ δώσῃ δύναμιν γιὰ μακρυνὴ ζωὴ.

N. B. ΦΑΝΑΡΙΔΗΣ

βαφτίσαστε) καὶ τί ξύλο πέφτει γιὰ νὰ σᾶς κατα-
λάβουν καὶ νὰ σᾶς παρακολουθοῦν. τ' ἔμοιρα μικρά
σας; Πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲ φωνάζετε κάθε μέρα πὼς ὁ
τάδε μαθητὴς στὰ πρῶτα του χρόνια εἶτανε φωτιά
καὶ τώρα ποὺ παίρνει τὸν ἀνήφορον τῆς σοφίας ἔγινε
κούτσουρο; Κούτσουρο, νκί, κούτσουρο τὸ δυστυ-
χισμένο, γιατί ὁ σχολαστικισμὸς τῶκαμε νὰ χάσῃ
τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλὰ θία. Τὸ ὀλόξυπνον μυκλὸ του
σκοτίστηκε, θόλωσε. Τοῦμεινε μιὰ ἀφριμαδάκ, ἕνα
παραλόγιασμα, ἕνα παπαγαλλισμὸς, ἕνα λίγ' ἀπ'
ὅλα, ἕνα τίποτα. Κλάψτε το τὸ κακόμοιρον. Μήτε
τί ἔμαθε ξέρει, μήτε τί αἰσθάνεται. Θέληση δική
του δὲν ἔχει. Ἄν πιάσῃ νὰ γράψῃ θὰ κλέψῃ λίγ'
ἀπ' ἐδῶ, θὰ θυμῇ κατὶ ἀπὸ κει, θὰ χῶσῃ ἕνα ἀ-
νόητον δικὸ κ' ἔτσι θὰ κάμῃ μιὰ σαλάτα γιὰ ξέρ-
σμα. Ἄν πιάσῃ νὰ διχθάσῃ, ὑστερ' ἀπ' τὴν πρώτη
σελίδα θὰ φυλλομετρήσῃ μὲ μίας τίς ἄλλες γιὰ νὰ
δῇ ἂν ἔχῃ καμμιὰ εἰκόνα γιὰ νὰ χορτάσῃ κομμάτι
τὸ μάτι του. Ἄπ' ὅσα εἶναι γραμμένα δὲ σκαμπά-
ζει γρῦ, τί νὰ κοπιᾶσῃ στὰ χαμένα; Ναί, στὰ χα-
μένα. Μὰ τί τὰ πολυλογῶ; Αὐτὰ ποὺ γράφω μᾶς
τ' ἀποδείξαν ὡς τώρα ἄλλοι, πολὺ ζωντανότερα καὶ
πολὺ καλύτερα. Μὰ τότε γιατί τὰ γράφω;

Τὰ γράφω γιατί κατὶ ἤθελα ν' ἀποδείξω στὸ
φίλον Νουμά. Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ, πὼς ἔχει ἄδικο
κομμάτι νὰ λέγῃ πὼς οἱ δασκάλοι μᾶς δὲ μιλοῦν
ἐνῶ ἐλπίζαμε νὰ μᾶς ὑποστηρίξουν στὸ Ἄγιο μας
ἔργο.

Δὲν ξέρω τί κάνουν αὐτοὶ οἱ δικοί σας. Μὰ δῶ
τουλάχιστον ὅσοι πονοῦνε τὰ παιδιά καὶ τὴν πα-
τρίδα, ὅσοι δουλεύουν ὅχι γιὰ τὸ μνηστικό παρὰ
γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σκολεῖου, δὲ φοβήθηκαν ἀπὸ τοῦ
νὰ ὑποστηρίξουν πλῆρηκα τὴν ἰδέαν καὶ νὰ μο-
λογήσουν τὸ ἀεροκοπάνισμά τους. Μπορεῖ καὶ τὸ
ψωμί ἀκόμα νὰ μᾶς κόψουν οἱ καλοθελητᾶδες μας,
μὰ μετ' ὅταν προτιμήσουμε νὰ μείνουμε νηστικοί, παρὰ
νὰ κρυδύμαστε πίσω ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας καὶ νὰ
παίρνουμε ἄδικα τόσα παιδιά στὸ λαίμῳ μας. Χρόνια
ὀλόκληρα παιδεύομαι μὲ τὴν κυρὰ καθρέφουσα.
Χρόνια μὲ τρώει τὸ φιλότιμον νὰ βρῶ μέσο ποῦ νὰ
μποροῦν τὰ παιδιά ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου
κατὶ νὰ νοιώθουν καὶ κατὶ νὰ κάνουν. Χρόνια ἀσυ-
ζήτητα κι ἀμελέτητα πολεμοῦσα τὸ Μαλλιαρισμὸ.
Καὶ τώρα. Τώρα φωνάζω καὶ θὰ φωνάζω (γιατὶ
μελέτησα τὸ ζήτημα καλὰ-καλὰ κι ἀνοίξαν κομ-
μάτι τὰ μάτια) πὼς μήτε συστήματα, μήτε σοφί-
σματα φταῖνε, φταῖνε ἡ γλῶσσα. Ἄ θέλετε Σκο-
λεῖα μὲ παιδιά κι ὅχι μὲ ζωντόβολα, βάλτε γιὰ ἀθά-
νατο θεμέλιον τοὺς τὴν ὀλόγλυκα καὶ θαυματουργικὴ
δημοτικὴ μᾶς γλῶσσα. Δικιμάσατε καὶ θὰ δῆτε,
ὅπως λένε κ' οἱ κί. Ἐρροὶ στὴν προκήρυξή τους.

Σὲ γλυκοχαίρετῳ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΨΑΡΑΦΤΗΣ

Σύλλη—Κόνιας, 12 τοῦ Μᾶη 1910.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὴ Ζάκυνθο, τὴν περσινὴν Κερικὴ γέννηκε φιλο-
λογικὸ μνημόσυνο τοῦ Σηλήλου Πισαγιάννη. Μιλήσανε διά-
φοροι λόγιοι τοῦ νησιοῦ καὶ ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ποιητῆ κ. Κ.
Πισαγιάννη. Τῆς περιοδικῆς «Αἱ Μοῦσαι» τύπως ξεχωρί-
στὸ φύλλον, ἀφιερωμένο στὴ μνήμη του. Κεὶ μὲ ἐπιτροπὴ
ἀπὸ Ζακυνθινούς φιλομούτους φροντίζει νὰ τυπωθῶν ὅλα
τὰ ἔργα σὲ Ζακυνθινὴ ἔκδοσιν.

— Ὁ κ. Πανακοπῆθος στὴν τελευταία «Πανακοπῆ»
του βρίζει τὴν «Ἀντιγόνην» τοῦ κ. Μάνου καὶ θαμάζει
τὴν «Λίνα Ἀράκα» τοῦ κ. Ἀρμελιόπου. Φυσικώτατα πρᾶ-
ματα.

— Ἀπὸ κείνον ποὺ μᾶς ἀποκάλυψε ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς
Τετάρτης γιὰ τὸ τελευταῖον «Ἀνάγκη» ἑλικρινεῖας τοῦ
«Χρόνου», ἀποδείχεται θεοφάνεια πὼς γιὰ μιὰ μερίδα τοῦ

τύπου μας τὸ «Ἔργον τῆς 15 Αὐγούστου» εἶτανε, εἶναι καὶ
θὰ εἶναι «Ἀνάγκη πενταλογίας» καὶ πλέον οὐ.

— Ἀπὸ μιὰ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίδα : «... Ὁ ἀληθι-
νὸς ποιητὴς, ὁ ἀληθινὸς καλλιτέχνης σήμερα μόνον τὸν ἥλιο
πιστεύει, τὸν εὐεργέτην του. Εἶναι ἡ λατρεία μας καὶ δι'
αὐτὸν διαρκῶς μιλοῦμεν. Κεὶ θὰ ἐπανέλθωμεν».

— Αὐτὸ τὸ «Καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν» ἀξίζει χίλιους
ἥλιους καὶ χίλια ἡλιογραφήματα.

— Μᾶς εἶπαν πὼς ἡ πρώτη πράξις τῆς «Ἰόνης», ποὺ
τὴν περιγράφει παραπάνω ὁ κριτικὸς μας, τελιώνει μὲ τὸ
δίαιτο :

«Ὁ Ἰόνη, Ἰόνη τῶν ἱων,
ἱὸν ἐσὺ, ἐπᾶνω σὲ ἱαν».

— Μᾶς εἶπαν ἀκόμα πὼς στὴν παράστασιν ρώτησε κά-
ποιος ἰδὴλπος κριτικὸς : «Ἄν τὴν ἔγραψεν ὁ κ. Ἰωσήφ ὁ
Μιλιτιάδης, πὼς θὰ τὴν ἐδᾶντιζε;—«Ὁ Ἰόνη καὶ «Ἡμίονος»,
ἀποκρίθηκε ὁ ἴδιος.

— Ἐξ οικειωμένων τὰ βέλη!

— Ὁ κ. Τσοκόπουλος, γράφοντας τὴν κριτικὴν τοῦ
γιὰ τὸ ἔργο, μᾶς βεβαιώνει πὼς ὁ Ἰόνη δὲν εἶναι ὄνομα γυ-
ναϊκὸς. Εἶναι καμωμένον ἐπιτήδεον διὰ νὰ ὑπενθυμίσῃ τὸ
ἱον».

— Ἀμα ὁ κ. Τσοκόπουλος μεγαλῶσει λίγο καὶ μάθει
ἀρχαῖα ἑλληνικά, θὰ τοῦ ποῦμε πὼς Ἰόνη εἶτανε «μία
τῶν Νηρηίδων», καὶ ἕμα πάψε νὰ γράφει γιὰ τὰ «Πανα-
κοπῆ» ἰταλικὴ μουσικὴ, θὰ θυμηθεῖ πὼς ὁ Ἰόνη λέγεται
καὶ κάποια ἄπερα, μ' ἕνα νεκρικὸ μᾶς, ποὺ τὸ παίζουν
στὶς παντομίμες,—ὅχι σὲ σοφὰ θεατρικὰ ἔργα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Καρθ. Κελλὰ τοῦ Χαῖνε, μὰ τὰχουνε κι ἄλλοι με-
ταφρασμένα πρωτότερα καλότερα νὰ μᾶς ἐσταλῶν ἄλλα,
κι ἀκόμα πῶς καλότερα νῆναι δικὰ σου, πρωτότυπα.—κ.
Πάτριον. Γιατὶ γράφουμε Ἐθνοσυνέλευσιν; Διάβασε τὰ
δημοτικὰ τραγούδια ποὺ βάζουν καὶ τὰ «Πάτρια», νὰ δεῖς
πὼς πηγαίνει «ὁ βασιλεῖς; στὴν ἐλευσίαν», νὰ δεῖς καὶ πὼς
οἱ Κλέφτες κάνουν σύναξιν κ' ἔτσι τὸ ἐθνομάζωμα ποὺ
προτείνεις γίνεται ἀνεμοσκόρπισμα.—κ. Μ. Β. στὸ Πα-
ρίσι. Τὸ λάβαμε καὶ θὰ δημοσιεύσῃ. Γιὰ τᾶλλα, ὅς μείνει
ὁ φίλος Σ. ἤσυχος.—κ. Μ. Φρ. στὴ Λεμεσό. Θὰ δημο-
σιεύσῃ, μὰ μὲ τὴν ἀρχὰ του. Δὲ βλέπεις τί γίνεται;—
κ. Σαρ. βιβλιοπώλη, στὴν Πόλιν. Δὲν ἔχομε ἄλλα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ βιβλίον ποὺ μᾶς ζητᾶς.—κ. Στρ. Λεοντ. στὴ
Μιτυλήνη. Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ, ὥστε δίχως
νὰ μᾶς σταλθεῖ καὶ ἡ συντρομὴ δὲν μπορούμε νὰ σταλῶμε
τὸ φύλλον. Αὐτὸ γενικό, καὶ γιὰ λόγον σου καὶ γιὰ ὅλους.
—κ. Βουδ. στὴ Βοστώνη καὶ Μ. Τσακ. στὴν Πύργον Μο-
νοφατοῦ. Δίθαμε τίς συντρομὲς κ' εὐχαριστοῦμε.

Ἄριθ. 5222

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει ὅτι

Συμφώνως μὲ τὸν περὶ στρατ. εἰσφορῶν νόμον
προσκαλοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται ἵππων, φορδᾶδων, ἡ-
μιόνων καὶ βουδᾶλων, ὡς καὶ τῶν ζευγνυμένων ἢ
αὐτοκινήτων ἄμαξων, ὅπως προσπαγάσῃ τὰ μὲν
πρῶτα μετὰ τῶν σκευμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ δεύτερα
τελείως ἐξευγμένα πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ταξινόμη-
σιν παρὰ τῇ ἀρμοδίᾳ ἐπιτροπῇ, τῶν μὲν χωρίων
ἐπιτοπίως ὡς ἐξῆς :

Κάτω Λιοσίων τὴν 19 Ἰουνίου ἐ.ε.

Κηφισσίας » 21 » »

Ἀμαρουσίου » 22 » »

Χαλκνδρίου » 23 » »

Μπραχαμίου » 25 » »

τῶν δὲ Ἀθηνῶν καὶ Ἡρακλείου ἀπὸ τῆς 27 Ἰου-
νίου μέχρι καὶ τῆς 8ης Ἰουλίου 1910 πρὸ τοῦ Δη-
μαρχικοῦ καταστήματος.

Ἀθῆναι, τῇ 30 Μαΐου 1910.

Ὁ Δήμαρχος

(Τ. Σ.) Σπ. Μερκούρης